

Dosarul nr. 2ra-774/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. D. Băbălău)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, L. Pruteanu, I. Țurcan)

ÎNCHEIERE

9 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira împotriva Întreprinderii de Stat „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 8 decembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira și apelul incident declarat de Întreprinderea de Stat „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” și menținută hotărârea din 10 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 16 iunie 2020, Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 28 noiembrie 2015, prin ordinul nr. 9 al ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, a fost angajat în funcția de director al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”.

Potrivit ordinului angajatorului nr. 40p din 1 martie 2016, începând cu 9 martie 2016, dânsul a fost transferat în funcția de manager instruire al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”.

La 22 septembrie 2016, în legătură cu presiunile care existau din partea conducerii, a fost nevoit să depună cerere de demisie.

Cu toate acestea, după expirarea celor 14 zile calendaristice (6 octombrie 2016) de la data depunerii cererii de demisie (22 septembrie 2016), nu a fost de fapt eliberat din funcție și și-a continuat activitatea de muncă fără să-și reafirme în scris dorința de a desface contractul individual de muncă, fapt confirmat prin multitudinea de acte semnate și ștampilate după acea dată (6 octombrie 2016).

Proba suplimentară care confirmă irevocabil faptul că raporturile de muncă au existat după data de 6 octombrie 2016, este semnarea între el și comisia din cadrul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” a actului de predare-primire a obiectelor din 24 martie 2017.

A comunicat că la 14 februarie 2017, a primit scrisoarea nr. 46 din 6 februarie 2017 privind solicitarea de a se prezenta la sediul pârâtei pentru a ridica carnetul de muncă.

La 21 februarie 2017, a expediat în adresa pârâtei răspuns la scrisoarea indicată, prin care a solicitat să i se aducă la cunoștință ordinul în temeiul căruia a fost încetat contractul individual de muncă, deoarece până la acea dată nu a fost informat despre acest fapt.

La 15 martie 2017, luând în considerație că pârâta nu a reacționat în niciun mod la răspunsul din 21 februarie 2017, a expediat în adresa acesteia o cerere prin care a solicitat repetat să i se aducă la cunoștință ordinul din partea angajatorului cu privire la încetarea contractului individual de muncă.

Astfel, abia la 20 martie 2017, a primit de la pârâtă, prin intermediul oficiului poștal, ordinul nr. 105p din 21 octombrie 2016 cu privire la încetarea contractului individual de muncă.

La 24 martie 2017, s-a prezentat personal la sediul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” din mun. Chișinău str. Mitropolitul Dosoftei 124 și a ridicat carnetul de muncă.

La aceeași dată angajatorul a efectuat și înscrierile în carnetul de muncă privind încetarea raporturilor de muncă.

A relatat că la 26 mai 2017, s-a prezentat personal la sediul pârâtei pentru a înregistra cererea prealabilă privind soluționarea litigiului pe cale amiabilă, fiindu-i refuzat în primirea cererii, pe motiv că persoanele responsabile de înregistrarea corespondenței nu sunt pe loc.

În astfel de circumstanțe, la aceeași dată, a fost nevoit să expedieze cererea prealabilă în adresa pârâtei prin intermediul oficiului poștal.

La 12 iunie 2017, dânsul a recepționat răspunsul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” nr. 153 din 9 iunie 2017, menționându-se că plata restanțelor salariale va fi onorată integral. La fel, a fost făcută trimitere la așa-zisul proces-verbal nr. 296 din 24 octombrie 2016 privind aducerea la cunoștință a semnării ordinului de demisie nr. 105p din 21 octombrie 2016 și a necesității ridicării carnetului de muncă și la procesul-verbal nr. 72 din 9 martie 2017 privind constatarea faptului refuzului salariatului Veaceslav Chira de a primi carnetul de

muncă în baza ordinului de demisie nr. 105p din 21 octombrie 2016, acte despre existența cărora dânsul a aflat abia din răspunsul respectiv.

A evidențiat reclamantul că aceste circumstanțe nu corespund adevărului și urmează a fi elucidate.

La 24 martie 2017, când s-a prezentat personal la sediul pârâtei și a ridicat carnetul de muncă, toate aceste circumstanțe au fost constatate prin actul de constatare a faptelor emis de executorul judecătoresc Gheorghe Mihailov, conform procedurii stabilite de lege.

Astfel, la 24 martie 2017, specialistul resurse umane din cadrul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională”, Tatiana Gratii, nu a menționat nimic despre existența proceselor-verbale nr. 296 din 24 octombrie 2016 și nr. 72 din 9 martie 2017 și nici nu i le-a adus la cunoștința.

În rest, pârâta a respins pretențiile lui din cererea prealabilă.

A indicat că ordinul de încetare a contractului individual de muncă a fost recepționat de el la 20 martie 2017, prin intermediul oficiului poștal.

A reiterat că a depus cererea de demisie la 22 septembrie 2016.

Astfel, având în vedere că la data depunerii cererii de demisie deținea funcția de manager instruire la filiala Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, nu sunt aplicabile prevederile art. 85 alin. (4¹) Codul muncii, ci prevederile art. 85 alin. (1) Codul muncii.

Or, în baza ordinului de transfer al ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” din 9 martie 2016 și a acordului adițional nr. 19/10-3 la contractul individual de muncă nr. 19/10 din 30 aprilie 2010, a fost transferat din funcția de director al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” în funcția de manager instruire al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”.

Respectiv, nu deținea nici funcția de conducător al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, nici funcția de adjunct al conducătorului și nici funcția de contabil-șef.

Însuși ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, pe site-ul oficial al acesteia (<http://cps.md/filiale-nord/#1494861586983-23cb5f4b-994d>), indică că dânsul are funcția de manager la filiala Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, iar cine deține funcția de director nu este menționat.

Astfel, ultima zi când angajatorul trebuia să emită ordinul de încetare a raporturilor de muncă a fost data de 6 octombrie 2016 (14 zile calendaristice de la data depunerii cererii de demisie) și nu data de 21 octombrie 2016.

Suplimentar, a menționat că, chiar dacă ar fi activat în acea perioadă în calitate de conducător, adjunct al conducătorului ori contabil-șef al filialei Florești a ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, prevederile art. 85 alin. (4¹) Codul muncii nu sunt aplicabile. Or, conform acestei norme conducătorul unității, adjunctii lui și contabilul-șef sunt în drept să demisioneze, consimțind despre aceasta angajatorul, prin cerere scrisă, cu o lună înainte.

A precizat că salariul restant pentru perioada august 2014 - 24 martie 2017 (data eliberării ilegale din serviciu) constituie suma de 125 107,28 de lei, fapt confirmat prin adeverința din 22 martie 2017 și prin bilanțurile contabile pentru perioada august 2014 - 24 martie 2017.

Astfel, conform actelor enunțate restanța la salariu constituie suma de 130 572,83 de lei, însă, potrivit bilanțului contabil pentru luna martie 2017, suma de 2 892,17 de lei din suma totală de 130 572,83 de lei reprezintă indemnizația de concediu nefolosit.

Respectiv, salariul restant la data adresării cererii prealabile către pârâtă era de 127 680,66 de lei ($130\ 572,83 - 2\ 892,17 = 127\ 680,66$ de lei).

A comunicat că la 30 decembrie 2016, ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” a achitat la contul de card al lui suma de 5 000 de lei, iar la data adresării cererii prealabile (26 mai 2017), pârâta (prin intermediul contabilului) i-a achitat cheș suma de 5 000 de lei, în total 10 000 de lei, dintre care: 2 972,50 de lei constituie indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă plătită din mijloacele angajatorului, 4 413,30 de lei constituie indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă plătită din mijloacele BASS și 400 de lei constituie cheltuieli de deplasare, în total suma de 7 785,80 de lei, iar restul sumei de 2 214,20 de lei ($10\ 000$ de lei – $7\ 785,80$ de lei = $2\ 214,20$ de lei) reprezintă salariul net (salariul curat primit după reținerea tuturor taxelor).

Deci, pentru a efectua un calcul corect, urmează ca suma rămasă din achitățile efectuate de către pârâtă fără reținerea cărorva taxe, să o transforme din salariul net ($2\ 214,20$ de lei) în salariul brut (salariul indicat în contractul persoanei angajate/contractate).

Conform calculelor efectuate, salariul brut constituie suma de 2 573,38 de lei.

Așadar, dacă se efectuează un calcul simplu, se observă că se obține salariul restant în mărime de 125 107,28 de lei ($127\ 680,66 - 2\ 573,38$ lei = $125\ 107,28$ de lei).

Având în vedere prevederile art. 5 lit. k), 9 lit. n), 10 lit. p) și 90 Codul muncii, a remarcat că este în drept de a solicita încasarea din contul pârâtei a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu data de 24 martie 2017 până la data restabilirii lui la locul de muncă, luând în considerație salariul lunar pe care l-ar fi putut obține dacă nu ar fi fost eliberat - 3 200 de lei.

Prejudiciul moral cauzat de către ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, îl estimează la suma de 100 000 de lei.

Or, prin simplul fapt de neplată la timp a drepturilor salariale, potrivit nomelor legale, în mod automat i-a fost cauzat un prejudiciu moral, nemaivorbind de faptul că intentarea unui proces judiciar și participarea în cadrul acestuia (în calitate de reclamant) constituie o neliniște și un stres suplimentar. Orice persoană care este antrenată în cadrul unui proces judiciar, are parte de stres, neliniște și suferințe de ordin psihic - care au influență și asupra stării de sănătate (atât psihologică, cât și fizică).

Reieșind din prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii, a afirmat că prejudiciul material cauzat constituie suma de 73 891,60 de lei.

Astfel, conform calculelor efectuate, dobânda legală de întârziere pentru neachitarea la timp a salariului restant (începând cu data de 6 septembrie 2014) constituie suma de 44 381,32 de lei.

Dobânda legală de întârziere pentru neplata salariului care urma a fi încasat dacă dânsul nu ar fi fost eliberat nelegitim din serviciu (despăgubirea pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă începând cu data de 24 martie 2017) constituie suma de 143,60 de lei.

În total, dobânda legală de întârziere constituie suma de 44 524,92 de lei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din CEDO, Constituției Republicii Moldova, art. 1-11, 14, 15, 55-105, 195-235, 259, 283, 512-521, 572-592, 602-630, 1398-1424 Cod civil, art. 1-14, 45-173, 183-211, 327-332, 348-356, 371-385 Codul muncii, Legii cu privire la întreprinderea de stat, Legii salarizării, Legii privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, Hotărârii Guvernului nr. 535 din 7 mai 2003 privind aprobarea Modulului de calculare și de plată a sumei de compensare a pierderii unei părți din salariu în legătură cu încălcarea termenului de achitare a acestuia, Hotărârii Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004 privind aprobarea Modulului de calculare a salariului mediu, Hotărârii Guvernului nr. 165 din 9 martie 2010 cu privire la cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real.

A solicitat anularea ordinului nr. 105p din 21 octombrie 2016 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, cu restabilirea lui la locul de muncă, încasarea din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui a sumei de 125 107,28 de lei cu titlu de salariu restant, a sumei de 2 892,17 de lei cu titlu de indemnizație de concediu nefolosit, a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu data de 24 martie 2017 până la data restabilirii lui la locul de muncă, luând în considerație salariul lunar de 3 200 de lei, a sumei de 73 891,60 lei cu titlu de prejudiciu, calculat în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii, a sumei de 44 524,92 de lei cu titlu de dobândă legală de întârziere, a prejudiciului moral cauzat în mărime de 100 000 de lei, precum și a cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces judiciar civil în cazul admiterii prezentei acțiuni.

Pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira a depus cereri de chemare în judecată concretizate, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 105p din 21 octombrie 2016 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, în locul restabilirii lui la locul de muncă, încasarea din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui a compensației suplimentare la sumele indicate la art. 90 alin. (2) Codul muncii în mărime de 10 salarii medii lunare ale salariatului, adică suma de 32 000 de lei, încasarea din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui a sumei de 105 107,28 de lei cu titlu de salariu restant, a sumei de 2 892,17 de lei cu titlu de indemnizație de concediu nefolosit, a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu data de 24 martie 2017 până la data restabilirii lui la locul de muncă, luând în considerație salariul lunar de 3 200 de lei, a sumei de 432 727,60 de lei cu

titlu de prejudiciu, calculat în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii, a sumei de 121 926,32 de lei cu titlu de dobândă legală de întârziere, a prejudiciului moral cauzat în mărime de 100 000 de lei, precum și a tuturor de judecată suportate în prezentul proces judiciar civil (serviciile de asistență juridică și alte cheltuieli) în cazul admiterii prezentei acțiuni.

Prin hotărârea din 10 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost anulat ordinului nr. 105 p din 21 octombrie 2016 cu privire la încetarea contractului individual de muncă.

A fost încasată în locul restabilirii la locul de muncă a lui Veaceslav Chira din contul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” compensație suplimentară în temeiul art. 90 alin. (4) Codul muncii în mărime de 3 salarii medii lunare, în mărime de 9 600 de lei.

A fost încasată din contul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui Veaceslav Chira suma de 105 107,28 de lei cu titlu de salariu restant până în luna martie 2017.

A fost încasată din contul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui Veaceslav Chira suma de 2 892,17 de lei cu titlu de dobândă de întârziere.

A fost încasată din contul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui Veaceslav Chira, cu titlu de salariu pentru întreaga perioadă martie 2017 - 10 iunie 2020, suma de 122 666 de lei.

A fost încasată din contul ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui Veaceslav Chira suma cu titlu de prejudiciu moral în mărime de 2 salarii minime ce constituie 6 400 de lei.

În rest, acțiunea cu privire la încasarea despăgubirii solicitate în temeiul art. 330 Codul muncii, precum și a dobânzii de întârziere, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin încheierea din 10 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost corectată greșeala din dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru nr. 2-1891/17 din 10 iunie 2020 cu indicarea corectă a încasării sumei de 2 892,17 de lei în calitate de indemnizație de concediu.

Prin decizia din 8 decembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira și apelul incident declarat de ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” și menținută hotărârea primei instanțe.

Prin încheierea din 8 decembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost corectată omisiunea admisă în decizia din 8 decembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în partea ce ține de dispozitivul deciziei, prin includerea următorului text: „Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 iunie 2020, corectată prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 iulie 2020”.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut dispozițiile art. 85 alin. (4¹) Codul muncii, or la data depunerii cererii de demisie (la situația din 2016) se atestă că termenul de anunțare a angajatorului pentru

conducătorul filialei era instituit de 14 zile, prin urmare, admiterea la muncă a reclamantului ulterior celor 14 zile stabilite prin lege constituie o prelungire tacită a raporturilor de muncă dintre părți.

Astfel, cererea de demisie a fost depusă la 22 septembrie 2016 urmând ca în termen de 14 zile să fie emis ordinul cu privire la încetarea raporturilor de muncă, însă, presupusa eliberare din funcție a avut loc la 21 octombrie 2016 cu respectarea unui termen de 1 luna de zile și nu de 14 zile așa cum stabileau prevederile art. 85 Codul muncii la data eliberării din funcție.

Prima instanță și instanța de apel au constatat că raporturile de muncă dintre părți au continuat și după data indicată în ordinul de încetare a raporturilor de muncă din 21 octombrie 2016, fapt care se confirmă prin tabelele de pontaj datate până în luna martie 2017, precum și tabelele de decontare a plăților salariale.

Reieșind din prevederile art. 90 alin. (4) Codul muncii, precum și în prezența acordului salariatului cu privire la compensare, au conchis instanțele de judecată de a adjuceca o compensație minimă stabilită de lege în mărime de 3 salarii medii lunare care constituie 9 600 de lei.

La fel, prima instanță și instanța de apel au ajuns la concluzia de a admite parțial capătul acțiunii privind încasarea plăților salariale, or la capitol restanță la plata salarială recunoscut și de către partea pârâtă în mărime parțială se atestă că restanța la plata salariului a constituit pentru perioada august 2014 - 24 martie 2017 suma de 125 107,28 de lei.

Totodată, pe parcursul examinării acțiunii, în contul salariatului a fost dispusă achitarea sumei de 15752 lei, salariu restant la data examinării cauzei constituind 105 107,28 de lei, suma care urmează a fi dispusă spre încasare în mod silit, precum și indemnizație pentru concediul nefolosit în mărime indicată de 2 892,17 lei.

Prin urmare, drept consecință a declarării nule a ordinului cu privire la încetarea raporturilor de muncă, urmează a fi încasat și salariul pentru întreaga perioadă 24 martie 2017 - 10 iunie 2020 în mărime de 3 300 de lei lunar, care raportat la perioada indicată constituie suma de 122 666 de lei.

Prima instanță și instanța de apel au considerat oportun de a respinge capătul acțiunii privind încasarea prejudiciului material și anume a prejudiciului calculat în temeiul art. 330 Codul muncii, precum și a dobânzii de întârziere, or, la caz, se atestă lipsa unei condiții obligatorii stabilite de către art. 330 Codul muncii în vederea încasării plăților pecuniare și anume lipsa vinovăției angajatorului pârât, reieșind din considerentul că suma solicitată nu este o sumă certă imputabilă părții pârâte, fiind un prejudiciu indirect cauzat reclamantului dedus din unele drepturi personal nepatrimoniale deduse din anularea ordinului cu privire la încetarea raporturilor de muncă.

Iar în privința dobânzii de întârziere calculată de către reprezentantul reclamantului, instanțele de judecată au reținut prevederile art. 585, 617 și 619 Cod civil (în vigoare la data examinării speței), dispunând respingerea solicitării date, din considerentul lipsei certitudinii în privința obligației pecuniare, precum și lipsa punerii în întârziere a eventualului debitor.

Instanța de apel a stabilit că, în partea ce ține de asistența juridică lipsește expunerea în dispozitivul hotărârii de admitere ori respingere și prima instanță urmează să se expună printr-o hotărâre suplimentară, care la rândul său, urmează să fie obiect de examinare în ordinea apelului.

Astfel, Veaceslav Chira urmează să depună cerere pentru emiterea hotărârii suplimentare în prima instanță pe cerințele care au rămas nesoluționate în partea asistenței juridice ori să înainteze o acțiune separată.

La 15 martie 2021, Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira a declarat recurs împotriva deciziei din 8 decembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii, încasarea din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui a sumei de 432 727,60 de lei cu titlu de prejudiciu, calculat în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii, a sumei de 121 926,32 de lei cu titlu de dobândă legală de întârziere și a cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces juridiciar civil în prima instanță (serviciile de asistență juridică în valoare de 5 000 de lei), modificarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de majorare de la 9 600 de lei până la 32 000 de lei a compensației încasate, în locul restabilirii lui la locul de muncă, din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui, în temeiul art. 90 alin. (2) și (4) Codul muncii, majorarea de la 6 400 de lei până la 100 000 de lei a prejudiciului moral cauzat încasat din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui, corectarea greșelilor/erorilor din hotărârea primei instanțe, după cum urmează: 1. expresia „se dispune încasarea din contul ÎS, „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională ” în beneficiul lui Veaceslav Chira a sumei de 2 892,17 de lei cu titlu de dobândă de întârziere” să fie corectată în modul corespunzător: „se dispune încasarea din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui Veaceslav Chira a sumei de 2 892,17 lei cu titlu de indemnizație de concediu ne folosit”, precum și încasarea din contul din contul ÎS „Centrul de Pregătire a Specialiștilor pentru Armata Națională” în beneficiul lui a tuturor cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces judiciar civil.

În susținerea recursului a invocat că motivarea instanței de apel coincide cu motivarea instanței de fond, respectiv, instanța de apel nu a răspuns la argumentele invocate de el în cererea sa de apel și a preluat motivarea primei instanțe, ceea ce constituie a priori temeii de casare a deciziei contestate.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat eronat prevederile art. 90 alin. (4) Codul muncii, motivând că au acordat în întregime compensația minimă stabilită de lege în mărime de 3 salarii medii lunare ale salariatului, nejustificând de ce a respins încasarea restului de 7 salarii medii lunare.

Or, art. 90 alin. (4) Codul muncii prevede o compensație suplimentară la sumele indicate la alin. (2) în mărime de cel puțin 3 salarii medii lunare ale salariatului, iar dânsul a solicitat ca în locul restabilirii la locul de muncă să-i fie achitată o compensație suplimentară la sumele indicate la art. 90 alin. (2) Codul

muncii în mărime de 10 salarii medii lunare ale salariatului și a motivat acest capăt al cererii.

Cu referire la prevederile art. 5 lit. k), 9 lit. n), 10 lit. p) și 90 Codul muncii, a subliniat că este în drept de a solicita încasarea din contul intimatei a despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu data de 24 martie 2017 până la data restabilirii lui la locul de muncă, luând în considerație salariul lunar pe care l-ar fi putut obține dacă nu era eliberat - 3 200 de lei.

Prejudiciul moral cauzat de către ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională”, îl estimează la suma de 100 000 de lei.

Cu referire la prejudiciul material calculat în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii, reieșind din regulile privind interpretarea normelor juridice, a menționat recurentul că se deduce cu certitudine că art. 330 Codul muncii este o normă imperativă (or legiuitorul utilizează noțiuni ce indică în mod imperativ și anume - acestuia i se plătesc și nu utilizează noțiuni permissive ca acestuia i se pot plăti ș.a.).

Cu toate acestea, instanțele de judecată ierarhic inferioare au considerat că lipsește vreo condiție obligatorie stabilită de art. 330 Codul muncii, motivarea instanțelor este una neclară și vagă, ceea ce contravine principiilor fundamentale din cadrul procesului civil, or o hotărâre judecătorească trebuie să corespundă criteriilor de claritate, exactitate și necontradictorialitate, iar motivarea acesteia trebuie să fie clară și să nu lase loc de interpretări.

La 18 mai 2021, prin intermediul oficiului poștal, ÎS „Centrul de pregătire a specialiștilor pentru Armata Națională” a depus referință la recursul declarat de Veaceslav Chira, solicitând respingerea recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată la 21 ianuarie 2021 la adresa electronică a reprezentantului recurentului, avocatului Constantin Chira, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la actele cauzei (f. d. 41 vol. IV).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 15 martie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul

în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat

de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Veaceslav Chira, reprezentat de avocatul Constantin Chira.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic